

(המשך מעמוד 6)

בר מסביר מרוע נסגרו כאחרונה הש"טחים הכבושים לפני עיתונאים.

האם תפקידו של בית המישפט הוא לקבוע נורמות, שימנעו מעשים כאלה בעתיד? האם רואים השופטים הצבאיים והמפקדים את המעשים האלה כחפרה לצה"ל? או שמא הם מוכנים להצדיק את המעשים ולקבוע שהם עכשיו הנור"ה המקובלת בצה"ל?

בדיחה גרוועה. ערב יום־הזיכרון לחללי־צה"ל ניתן פסק־דינם של השופטים הצבאיים, סגן־אלוף עימנאל גרוס, סגן־אלוף יצחק רייכר ורב־סרן (מיל') אלון גילון. שמונתיהם יירשמו בתולדות צה"ל.

קבעו השופטים: "אנו ערים לכובד האחריות המוטלת עלינו. שכן פסיקתנו אמורה להיות בשורה לאחרים, ולהנהיג חותם בכללי ההתנהגות לעתיד, כמו גם להיות אמת־מיבחן למירת החומרה שבה התנהגויות כאלה נתפסות על־ידי הערכאה השיפוטית של צה"ל. העונש צריך להביע לא רק את הפסול שבה"נהגות האשמים, אלא גם את מוראת הרוח מהתנהגותם המגוונת והגלוזה של אותם אנשים שהתגרו בהם, ושגררו אותם להיכשל ולעבור את החוק."

הדבר מצלצל כבדיחה גרוועה. מס' תבר כי בעיני שופטים אלה הקורבנות אשמים, מפני שגרמו לנאשמים להתנ"הג כחיות־אדם.

ואכן, אחרי בריחה זו בא העיקר, הקובע כי ההתנהגות החייתית היא למעשה מוצדקת. שהרי מול חיילי־צה"ל אין עומדים צעירים המאמינים שהם נאבקים למען עמם ומולדתם, ושהעם הפלסטיני כולו רואה בהם גיי־בורים, כשהם עומדים חסרי־נשק מול חיילים חמושים, שהרגו עד כה כ־150 איש, ופצעו כמה אלפים.

הקורבנות הם אנשים מכווערים, והרמוז הוא שגמיע להם מה שבועשה להם.

קו דק. קבעו השופטים: "תושבי השטחים, אלו המכווערים שבהם, סבורים כי יורשו ליידות בנו אבנים, כפי שמיידיים בכלב שוטה, ואין פוצה פה ואין מצפצה. בדון אנו דורשים שחיילינו יפגינו התנהגות אנושית מקובלת כחברה נאורה, ושלא ייגררו למעשים המכתימים את שם

יחסי חוץ נורות אדומות בקלפי

ויצחון להיפן בצרפת העימות היהודי־כובשי בניו־יורק מבשרים רעות

שתי מערכות־נחירות בעולם צריכות להדליק נורות אדומות בישראל — לא רק בשל השפעתן על היהודים, אלא גם בשל היחסים עם ישראל.

● **בצרפת** נערך הסיכוב הראשון של הבחירות לנשיאות. בסיכוב זה קי

מועמדיה לנשיאות. בצד הדמוקרטי הפכה מערכה זו לעימות חזיתי בין יהודים ושחורים.

גם לכך ראש־העירייה היהודי רודף־הפירסומת אדוארד קאץ' (ובעצם: קוך) שאינו רחוק בדעותיו ממאיר כהנא. קאץ' ראה הודמנות קלה להתחב על היהודים בדרך הפשוטה ביותר: הסתה נגד הכובשים.

הציבור היהודי, שהיה בעבר ליברלי ופרו־כובשי, התפתח בשנים האחרונות בכיוון הפוך. הוא נהיה עשיר יותר, ימני יותר וגזעני יותר. מקובל אצל היהודים לדבר על הכובשים כעל "ש" ווארצה", וגם על "שווארצה חיים" ("חיות שחורות").

המאבק הוא בעיקר בין מייק דוקא־קיס, לבן ממוצא יווני, וג'סי ג'קסון הכובשי. קאץ' הכריז כי כל יהודי המצביע בעד ג'קסון הוא "משוגע". בעיר,

ילדיה של רוני בן־אפרת בהפגנת העיתונאיות מאסר בדרך

הטעונה חומרי־נפץ גזעני, היה זה כמו להדליק גפרור בתנת־בניון. הבחירות הפכו לקרב ישיר יהודי־כובשי, ולמישאל־עם בעד ונגד ג'קסון, הכובשי הראשון בארצות־הברית שהתקרב איפעם לבית הלבן. התוצאות: דוקאקיס אמנם נחל ניצחון במדינת ניו־יורק, אך ג'קסון השיג רוב מוחלט בעיר ניו־יורק עצמה.

בעיר זו מהווים היהודים כ־25%, וגם הכובשים מגיעים ל־25%. בין 7% ל־9% של היהודים הצביעו בעד ג'קסון, ואחוז גדול יותר של לבנים לא־יהודים.

המסקנה: הקול היהודי מאבד את כוחו גם במיבצר היהודי החזק ביותר בעולם, מחוץ לישראל. עוצמתו של הקול הכובשי הולכת וגוברת. בכל דתני ארצות־הברית יש פי ארבעה יותר כובשים מאשר יהודים.

המאבק התנקס מיד בקאץ'. קריאתו הגזענית חזרה אליו כבומראנג: הוא גונה על־ידי כל, וגם יהודים רבים סברו כי עסקן שחצני וחסרי־מעצורים זה גרם ליהודים נזק שלא־יתוקן.

בטווח הרחוק יותר, יש משמעות עמוקה לתוצאה בניו־יורק. דוקאקיס יהיה המועמד הדמוקרטי, אך לג'קסון תהיה השפעה גדולה על עיצוב מצע המיפלגה הרמוקרטי, ועל הרכב הממשלה הבאה — אם ינצחו הדמוקרטים. הפוליטיקאים בכל רחבי ארצות־הברית, רית, שאימת השדולה היהודית היתה עליהם עד כה, יתחילו לפזול עתה אל הגוש הכובשי. והכובשים האלה יראו את עצמם, בעיקבות ניו־יורק, כרייבים ליהודים ולמדינת־ישראל, וכבעל־יבירת טיבעיים של הפלסטינים.

אימוץ

הקשר הבראזילי

ביצד גילתה מישטרת
בראזיל את עיקבות
הילדה בישראל

אילנה אלון ■
ללאהות מאמצות של ילדי־בראזיל

אין מה לדאוג? אמר עורר־הריון יעקב סירי, המייצג את מישפחת תורג'מן מלוד. לדבריו, התלוננה רוסלדה קונס לוס מרי יום לפני המישטרה על חטיפת בתה, וכך הגיע המיקרה לטלוויזיה הכי רישית. המישטרה הבראזילית הסכימה לעזור לצוות הטלוויזיה רק במיקרה אחר, המיקרה של הילדה ברונה, שנחטפה, מכיוון שאמה הרעישה עולמות כדי למצאה.

כאשר החליטה מישטרת בראזיל לגלות את עיקבות הילדה החטופה, נעורה בתכסיס מהסרטים. מאחר שחשש דו כי הילדה נחטפה על־ידי הרשת של ארלט היל, (שנעצרה בינתיים, וש מארי כל החליפה אותה) הדיבוק אשי המישטרה מאהב לאחת מחברות־הרשת. הגבר, קצין מישטרה בראזילי יפה ש. תואר, ביקש מאהובתו לחטט במיסי מכים של ראשי־הרשת. בין המיסמכים הללו מצאה האשה את כתובתו ואת מיספר־הטלפון של יעקב תורג'מן מ"לוד.

ללא פירסום, בשקט רב, הגיע צוות הטלוויזיה לישראל בעיקבות המידע, יחד עם האם. נעזרת חוקר פרטי עקב אחרי הילדה ואמה המאמצת, ולמדו את לוח־הזמנים שלהן ואת שיגרת יומן. כך גילו כי האם מוציאה את הילדה מה מעון בכל יום בשעה מסוימת.

במחצית מארס, הציבו אנשי הטל־וויזיה הבריטית מצלמות מסככי למעון. כאשר יצאה האם הישראלית עם ילדתה מהמעון, עימתו אותה עם האם הבראזילית, והסבירו לה כי זוהי האם האמיתית.

בבית־המישפט צפוי מאבק קשה בין הצדדים. האם הבראזילית הנתמכת מבי חגינה כספית על־ידי הטלוויזיה הבריטית, ויש לה תקציב בלתי־מוגבל. היא תעמוד על זכותה לקבל את הילדה. גם מישפחת תורג'מן תנסה בכל דרך לשי במר.

הילדה כבר עברה גיור, והם מרי גישים כי לא יוכלו להינתק ממנה.

הכנות

סרטים שחורים

לפיות

זה החחיל במעצרו
שר עיתונאים ערביים
ונמשך במעצר של
יהודים

אורית זרובבל ■

כ־27 כמס נעצרה נאהירה נואל, עיתונאית ערבייה, חברה בוועד־המנהל של אגודת־העיתונאים בשטחים הכבדי שים ועורכת בשבועון אל־נוורה וב"סוכנות־העיתונות הפלסטינית. היא נחטפה במישל הצבאי בטולכרם והושמה במעצר מינהלי לחצי שנה. כל מידע על הסיבות למעצרה לא פורסם.

כ־10 באפריל נשלח לראשי־הממשלה שלה יצחק שמיר ולשר־הביטחון יצחק רבין מיברק־מחאה על מעצרה של נואל. על המיברק היו חתומות 62 עיתונאיות ישראליות. בינתיים צירפו את חתימותיהן למיברק עיתונאיות נור ספוט.

ביום השני אחרי־הצהריים נערכה במיגרש־הרוסים בירושלים הפגנת־הדהות עם נואל. בסרטים שחורים הכי רוכים על פיהן הביעו 30 עיתונאיות מחאה על מעצרה של העיתונאית הערביה ועל סתימת־הפיות של התקשורת. קרמו להפגנה מעצרו של יעקב בן אפרת מעיתון הנוצן. ומעצרה של רוני בן־אפרת, אשתו, ביום השבת, כנמל־התעופה בני־גוריון, בדרכה לכינוס תרבותי בחול. המישטרה טוענת, כי השניים חשודים בחברות באירגון עויני.

במפד"ל קרה מזה שקרה במדינה לפני 11 שנה. חל מהפך, נבחרה הנהגה ימנית, נערכה תעמולת־בחירות שקורדה את הנושא הערתי, המנהיגות הקודמת הודחה.

בשני המיקרים מאסו במנהיגות הוותיקה.

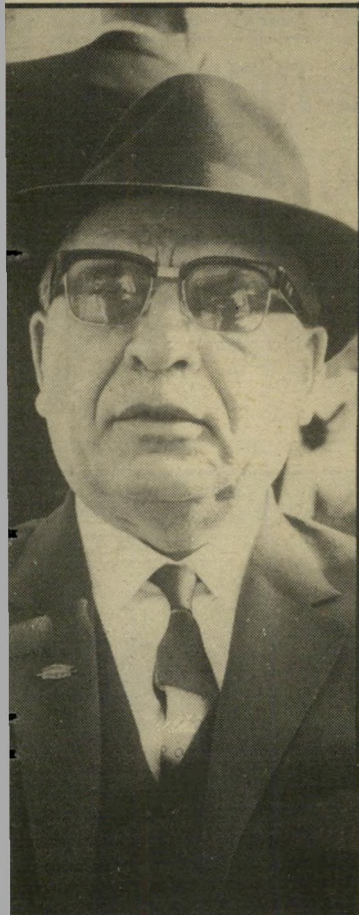
במפד"ל נבחר לעמוד בראש הרשימה לנכנסת הפרופ' (למישפטים) אבנר שאקי, שהדיח את זכולון המר, שעמד בראש הרשימה מאז פרישתו של יוסף ברג.

גם המר וגם שאקי אינם אהודים במיוחד על ההנהגה הוותיקה של המפד"ל. "קם דור שלא ידע את יוסף", אומרים במפד"ל, ומתכוונים לכך שה בניים רחוק מדרך האבות, אימצו לעצמם אידאולוגיה חדשה, קיצונית, לא מוכרת לוותיקי המיפלגה.

חרף העובדה שיש להם טענות קשות נגד המר ושאקי, חרף העובדה שדור המנהיגות הנוכחי שינה את דמותה של המיפלגה, מטרבים העסי קנים להסכים לכך ששמם יופיע בכתבה.

● "הנהגת הדור הצעיר במפד"ל היא מהפחותים שבדור. הטובים הם מחוץ למיפלגה", אומר ח"כ־לשעבר, איש שמיש שנים רבות בכנסת והיה ידוע במתינותו.

● "המר מעולם לא היה מנהיג, מעולם לא ידע להחליט, טאקטיקו לא הגון, מגלגל עיניים", אומר אחר, ששי

משה שפירא
מיפלגה יונית

מש בעבר בתפקיד מנכ"ל מישרד־הדתות.

שאקי סופג ביקורת חריפה לא פחות:

● "הוא רמות בומבסטית, דמגוג שאינו מסוגל לכלום, איש לא־אמין, איש שחיוז על הפתחים של כל המיפלגות, איש שכרת בחייו אינספור בריתות", אומר המנכ"ל לשעבר.

● "חח"כ לשעבר: "כוחו הריטורי של שאקי גדול, אולם הוא חדל־אישים."

● "חח"כ־לשעבר רויד גלס: "שאקי הוא הרע במיעוטו. יכול היה להיות יותר גרוע, אילו היה זה אותו ההרכב כשהמר בראשו. שאקי לפחות יביא מנרטים."

אמ קונסלוס
ניור כהלכה

עניי הגזענים הם יהודים־ערבים. לפי כל הסימנים, ייבחר בסיבוב ה־שני פראנסואה מיטראן כנשיא־צרפת. מיטראן תומך במיפלגת־העבודה הישראלית, ונחשב כידידי־ישראל. אך כדי לנצח, זקוק גם הוא לחלק מקולות לה פן. הוא יצטרך לנגן מנגינות הערבות לאוזניהם.

מעבר לטווח הקצר של הבחירות, עלייתה של תנועה גזענית־ימנית־נור אופאסיסטית בצרפת מבשרת רעות למצבה של ישראל באירופה. היא מסיכנת גם את מעמד היהודים.

● בניו־יורק נערכו הבחירות המקורמות של המיפלגות לקביעת

מדינת־ישראל. עם זאת, קו ההפרדה בין האסור למותר הוא לפעמים קו דק, וחייב להמשיך ולהתקיים."

גוררדין לנאשמים שהעולם כולו הודעוץ למראה מעשיהם: שלושה חודשי־מאסר על־תנאי לאחרי ("התנהגות בלתי־הולמת"), חודשיים על־תנאי ל"שני ("התנהגות מבישה"). במישפט נפ"ר נדון השלישי לחמישה חודשי־מאסר על־תנאי ("התנהגות מבישה").

בעיני חייל נורמלי, הודע לקרוא בין השורות, עוכו של פסק־דין זה הוא כקריצת עין וקביעה כי מעשים כאלה הם כסדר גמור.